

Arrest

nr. 334 107 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 29 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2017 wordt ten aanzien van verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen en wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor acht jaar opgelegd.

1.2. Op 22 mei 2019 wordt ten aanzien van verzoeker opnieuw een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies* L) genomen.

1.3. Op 6 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, zijnde Zwitserland. Op 24 juni 2019 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Zurich.

1.4. Verzoeker is op 20 mei 2021 vader geworden van Y. O, die de Belgische nationaliteit bezit.

1.5. Op 16 augustus 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgisch kind. Op 18 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende niet inoverwegingname van deze aanvraag. Bij arrest met nr. 270 294 van 22 maart 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.6. Op 6 april 2022 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgisch kind. Op 4 oktober 2022 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nr. 282 311 van 22 december 2022 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.7. Op 17 januari 2023 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgisch kind. Op 4 juli 2023 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nr. 296 802 van 9 november 2023 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.8. Op 19 december 2023 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van zijn Belgisch kind. Op 18 juni 2024 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 juni 2024 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.12.2023 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Op 19.12.2023 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) in bij het gemeentebestuur van Lievegem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 in de hoedanigheid van vader van de genaamde O. Y. (...) van Belgische nationaliteit

Om toepassing te kunnen maken van art. 40ter, dient betrokkene vooreerst aan de binnenkomstvoorwaarden te voldoen overeenkomstig art. 3, eerste lid, 5 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een Belg doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Betrokkene is tijdelijk van het recht tot binnenkomst ontszegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 8 jaar genomen op 21.09.2017 door de Belgische autoriteiten voor feiten van openbare orde en aan betrokkene diezelfde dag betekend. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen dit inreisverbod, waardoor het inreisverbod definitief en van kracht is. Verder blijkt nergens uit het dossier dat dit inreisverbod is ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in toepassing van art. 44 decies van diezelfde wet.

Overeenkomstig het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van 26/07/2017 (C-255/16) en overeenkomstig het arrest van de Raad van State van 17/04/2020 (n° 274.421) wordt de termijn van het inreisverbod berekend vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten. Betrokkene werd op 24.06.2019 overgedragen aan Zwitserland via de Dublinovereenkomst. Hij keerde echter al snel terug naar België. Betrokkene werd immers al op 06.10.2019 op heterdaad betrapt door

de politie van Antwerpen inzake het verkopen van drugs. Betrokkene heeft dus de termijn van 8 jaar geenszins gerespecteerd en nageleefd.

Betrokkene staat nog steeds onder de resterende termijn van het inreisverbod. Overeenkomstig het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 kan betrokkene desalniettemin een afgeleid verblijfsrecht bekomen indien kan blijken dat hij een dusdanige afhankelijkheidsrelatie met zijn kind heeft, waardoor dit primeert op het nog bestaande inreisverbod en het inreisverbod an sich zou opheffen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een Unieburger en een gezinslid dat derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die derdelander een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Bij de huidige aanvraag legt betrokkene geen enkel stuk voor waaruit kan blijken dat het kind in het bijzonder afhankelijk zou zijn van hem. Het is nochtans al de zoveelste aanvraag, waarbij telkens wordt geweigerd omwille van dezelfde reden nl. omdat mijnheer geen toegang heeft tot het Schengen grondgebied en niet aantoonde dat het kind dusdanig afhankelijk is van mijnheer dat een afgeleid verblijfsrecht dient te worden toegestaan. In die zin valt er dan ook niets nieuws te ontdekken in de aanvraag en kan de Dienst Vreemdelingenzaken alleen maar in herhaling vallen. Tegen de laatste beslissing van 4.07.2023 tekende mijnheer beroep aan. Echter op 9.11.2023 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep te verwerpen. Die beslissing heeft daardoor kracht van gewijsde gekregen.

Er dient aldus eens te meer opgemerkt te worden dat betrokkene er voor gekozen heeft om een gezin in België te stichten nadat hij het inreisverbod had opgelopen. Betrokkene wist, of diende te weten, dat het uitbouwen van een gezinsband op het Belgische grondgebied daardoor een precair karakter zou kennen. Vlak na de geboorte van O. Y. (...) werd betrokkene ook nog herhaaldelijk veroordeeld. Betrokkene werd op 20.09.2021 opgesloten in de gevangenis van Gent voor feiten inzake de drugswetgeving waarvoor hij op 4.12.2020 bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 2 jaar gevangenisstraf. Betrokkene tekende hiertegen verzet aan. Betrokkene werd op 22.10.2021 voor diezelfde feiten op verzet veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 10 maanden met uitstel voor 5 jaren. Bovendien staat betrokkene tevens gekend als een chauffeur met een roekeloos gedrag, gezien hij alweer bij verstek, werd veroordeeld door de politierechtbank dd. 4.03.2021 voor het rijden zonder rijbewijs, het plegen van vluchtmisdrijf, rijden zonder gordel enz. Ook nadat betrokkene aldus vader was geworden, stuurde hij zijn laakbaar gedrag niet bij. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene hierbij gehandeld heeft in het belang van zijn kind. Deze context is ook wel belangrijk om mee te geven.

Uit het rijksregister van de moeder van het kind, blijkt dat op 28.02.2023 ook nog een dochter werd geboren, nl. O. Z. (...). Ondanks de herhaalde weigeringen van de verblijfsaanvragen van mijnheer voor dezelfde reden, heeft het koppel de gezinsplanning niet bijgesteld. Dat is natuurlijk een keuze die de mensen kunnen maken, echter dat kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet ten laste worden gelegd.

Verder blijkt uit het dossier dat de moeder van de kinderen een geboren en getogen Belgische is. Zij is in 2020 zelfstandig in Antwerpen gaan wonen, nadien is zij teruggekeerd naar Lievegem alwaar zij haar gezin heden heeft. Raadpleging van de databank Dolsis (databank van de RSZ) leert ons dat zij steeds moeite doet om te werken, om in het levensonderhoud van zichzelf en haar gezin te voorzien. Gezien ze een geboren en getogen Belgische is, is het redelijk te stellen dat zij omringd wordt door vrienden en familie, dat zij over een netwerk beschikt die haar en haar gezin omringen, alsook dat zij weet waar ze terecht kan voor ondersteuning van de kinderen. Het spreekt voor zich dat zij gebruik kan maken van opvangvoorzieningen voor de kinderen tijdens tewerkstelling, de diensten van Kind en Gezin, de school en het CLB, medische ondersteuning, kinderbijslag en andere bijslagen voor zover als nodig, enz. Nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw niet over de nodige capaciteiten zou beschikken, niet de nodige bekwaamheid zou hebben, om zelfstandig voor de kinderen te kunnen zorgen. Dat heeft zij trouwens in het verleden al eerder gedaan. Immers, op 20.09.2021, amper 4 maanden na de geboorte van het oudste kind, in casu de referentiepersoon werd betrokkene reeds opgesloten in de gevangenis. Op 22.10.2021 kwam betrokkene vrij, waarna hij op 15.10.2022 opnieuw naar de gevangenis werd gestuurd. Op 11.11.2022 werd betrokkene opnieuw vrijgesteld. Gelet het gevangenisverleden van betrokkene kan geenszins blijken dat hij duurzaam samenwoont met zijn kind. Integendeel, de voornaamste zorgdrager voor het kind en steun en toeverlaat blijkt de moeder van het kind te zijn, gezien zij diegene was die steeds de werkelijke affectieve en financiële last droeg van het kind wanneer betrokkene in de gevangenis verbleef. Daarom kan niet worden

aangenomen dat de emotionele en psychosociale ontwikkeling van het kind (en bij uitbreiding de kinderen) fundamenteel verstoord zal zijn door een tijdelijke scheiding van betrokkene. Gezien de context is het risico op emotionele ontwrichting van het kind door de scheiding van betrokkene die derdelander is, eerder beperkt. Het oudste kind is heden 3 jaar oud, het jongste 16 maand. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene onontbeerlijk is voor het welbevinden van de kinderen. Niets belet betrokkene om een contactregeling te treffen met de moeder van de kinderen (via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken) om verder contact met hen te houden. Het kind dat de referent is bij de aanvraag, is nog maar drie jaar, maar ook kinderen van een dergelijk jonge leeftijd kunnen vaak met wat hulp moderne communicatiemiddelen gebruiken om contact te houden. In elk geval stellen de moderne communicatiemiddelen minstens aan betrokkene toe de situatie van de beide kinderen mee op te volgen, indien gewenst zelfs op een dagelijkse basis. De moeder van het kind is dan wel een geboren en getogen Belgische, mevrouw heeft wel degelijk Marokkaanse roots. In die zin is het allesbehalve ondenkbaar dat zij ook de Marokkaanse nationaliteit heeft, of toch minstens voeling met de Marokkaanse cultuur en in staat is samen met de kinderen, van tijd tot tijd mijnheer te gaan bezoeken in het buitenland. Ook indien ze niet de dubbele nationaliteit zou hebben, kan zij als Belgische vrijelijk in- en uitreizen in Marokko. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe verhinderd zou worden.

Zoals reeds in voorgaande beslissingen gesteld, kunnen financiële engagementen tegenover het kind ook vanuit het buitenland worden nagekomen; minstens tot op het moment dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of hij de termijn van het inreisverbod heeft gerespecteerd en legaal kan terugkeren naar België. Gezien deze mogelijkheden, kan allerm minst worden gesteld dat de kinderen België zouden moeten verlaten, ten gevolge deze negatieve beslissing betreffende het verblijf van betrokkene. De kinderen hebben de Belgische nationaliteit en zijn hier voldoende met zorg omkaderd waardoor ze allerm minst het land zouden moeten verlaten om het welzijn van de kinderen te kunnen vrijwaren. Dat dit niet dé ideale situatie is voor de kinderen, noch voor mijnheer of mevrouw, spreekt voor zich. Echter, vele ouders leven om allerhande redenen niet permanent samen. Echter, het is niet omdat kinderen niet in de mogelijkheid zijn om samen te wonen met beide ouders dat ze zich niet verder zou kunnen hechten aan de afwezig ouder, in casu de vader, of dat de affectieve banden tussen vader en kind zouden teniet gedaan worden doordat ze niet kunnen samenwonen. Betrokkenes aanwezigheid is niet vereist om emotionele, psychologische of pedagogische redenen, noch om praktische redenen. Het nakomen van het inreisverbod wordt daarom niet onevenredig geacht tegenover het welzijn van de kinderen.

Bovendien betreft de verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten in hoofde van betrokkene, slechts een tijdelijke maatregel. De maatregel heeft dus niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kinderen in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts tot gevolg dat betrokkene voor de duur van het inreisverbod, het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Eens betrokkene zijn verantwoordelijkheid jegens de Belgische autoriteiten heeft nageleefd, belet niets hem een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van zijn kinderen op te starten en om de mogelijkheden te scheppen om zijn vaderschapsrol in een dichtere nabijheid van zijn kinderen te kunnen verderzetten.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en de Schengenzone te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgisch kinderen en/of de moeder van de kinderen ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van België te moeten verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringsbeslissing. Betrokkene dient gevolg te geven aan het inreisverbod, waarvan de termijn nog steeds lopende is.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Op 5 februari 2025 diende verzoeker nog een "aanvullende nota" in.

De Raad stelt vast dat artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) valt onder de "Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen" en dus niet onder de bepalingen die betrekking hebben op het "Annulatieberoep" (artikel 39/78 e.v. van de Vreemdelingenwet).

Aangezien een "aanvullende nota" niet voorzien is in de bepalingen betreffende de rechtspleging in het annulatiecontentieux, dient de neergelegde nota van 5 februari 2025 uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van de middelen

3.1. Het eerste middel

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“2.1.1. Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker niet zou voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden van artikel 3, eerste lid, 5° Vw. aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 8 jaar, hem betekend op 21 september 2017.

Verweerder is immers van oordeel dat een definitief en geldend inreisverbod verhindert dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen en dat bij gebreke aan een aanvraag tot opheffing of intrekking ervan, geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend.

Luidens artikel 1, §1, 8° wordt het inreisverbod gedefinieerd als “de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Echter het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn arrest C-225/16 Ouhrami van 26 juli 2017 de draagwijdte van een inreisverbod, opgelegd in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn. Meer bepaalde oordeelde het Hof dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk verlaten heeft :

“(…)”

Uit dit arrest blijkt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft.

Dat verzoeker op 24 juni 2019 werd overgedragen aan Zwitserland en dus op deze datum het Schengengrondgebied verlaten heeft, doch vrijwel onmiddellijk is teruggekeerd naar België, zodat dit inreisverbod geenszins in werking is getreden.

2.1.2. Bovendien mag dit inreisverbod evenwel geen belemmering vormen voor de aanvraag gezinshereniging van verzoeker met zijn Belgisch kind.

Dat art. 43 Vw. als volgt luidt:

(…)

Dat verweerder verzoeker het recht op binnenkomst heeft toegestaan in de volle wetenschap dat er sprake was van een inreisverbod.

Verzoeker kon immers zonder problemen terugkeren vanuit Zwitserland naar België en kon meerdere malen een aanvraag gezinshereniging indienen.

Verweerder kan dan ook onmogelijk de binnenkomst van verzoeker toelaten, doch het verblijf niet. Dat er dan ook sprake is van tegenstrijdige beslissingen, nl. de toestemming voor binnenkomst en aanvragen gezinshereniging tegenover de beslissing tot weigering van verblijf.

Zulks is niet verenigbaar met artikel 43 Vw. en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.3. Dat conform artikel 43 Vw. de binnenkomst en het verblijf enkel kunnen geweigerd worden wegens enerzijds gebruik van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of het plegen van fraude of gebruik van andere onwettige middelen die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf en anderzijds om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Dat in casu de bestreden beslissing duidelijk stelt:

“(…)”.

Dat verweerder bijgevolg een bijkomende voorwaarden oplegt welke niet worden vermeld in de wet.

Nergens wordt de afwezigheid van een inreisverbod als voorwaarde gesteld in het hoofdstuk met betrekking tot de Unieburgers en de familieleden (artikelen 40bis – 40 ter Vw.)

Een inreisverbod kan op zichzelf nooit een weigeringsgrond vormen voor een aanvraag art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien werd de bestreden beslissing niet genomen op basis van artikel 43 Vw., maar op een andere basis, nl. het bestaan van een inreisverbod, zodat verweerder een bijkomende voorwaarde oplegt aan verzoeker die de wet niet stelt, noch in artikel 40ter Vw., noch elders.

Dat de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter juncto artikel 43 Vw. schendt en dient vernietigd te worden.

2.1.4. Dat artikel 40ter Vw. het volgende bepaalt :

“(…)”.

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) heeft betrekking op het burgerschap van de Unie (met inbegrip van de rechten en plichten verbonden aan deze hoedanigheid).

Reeds in het arrest Ruiz Zambrano heeft het Hof van Justitie een uitlegging gegeven over de toepassing van het voormelde artikel 20 van het VWEU. Het Hof zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, ptn. 43 en 44). Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76).

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (dat in wezen niet verschilt van het artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje (oud), van de Vreemdelingenwet) specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof (onder meer in het arrest Ruiz Zambrano) inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie Parl.St. Kamer, 2010-2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Bijgevolg bestaat er, zowel met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot het inreisverbod waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt, een Unierechtelijk aanknopingspunt.

Aangezien de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87), dient het voormelde artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU. Daarbij moet ook de relevante rechtspraak van het Hof, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU, in acht genomen worden. De nationale rechter moet immers, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht.

De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift, zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21) (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).

2.1.5. Dat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat het aan verzoeker betekende inreisverbod verhindert dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker wordt goedgekeurd. Dit inreisverbod zou op heden immers noch opgeheven, noch ingetrokken zijn door het bevoegde bestuur, waardoor verzoeker geen toegang zou hebben tot het Belgische grondgebied.

Dat het Hof van Justitie in het arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16, nochtans het volgende heeft bepaald :

"(...)"

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, in casu tussen verzoeker en zijn Belgische minderjarige dochter, teneinde na te gaan of deze Belgische minderjarig kind zou kunnen gedwongen worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).

Het Hof heeft in het arrest K.A. een aantal overwegingen opgenomen die betrekking hebben op (de omvang van) het afhankelijkheidsonderzoek dat moet worden verricht wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, pt. 70-76). Samengevat komt de redenering van het Hof op het volgende neer:

- Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen;

- Er moet tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd;
- Bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding met de minderjarige Unieburger sprake is, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van de kind berust bij de ouder die een derdelander is;
- Daarbij moet wordt bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind;
- Dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven, maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is;
- Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is;
- Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

2.1.6. Dat verweerder in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat het louter bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Verweerder argumenteert verder dat verzoeker geen enkel stuk zou voorleggen waaruit blijkt dat er een buitengewone afhankelijkheid van het kind tegenover de vader zou blijken.

De moeder zou bovendien een geboren en getogen Belgische zijn zou dus over een netwerk in België beschikken dat haar kan bijstaan bij de opvang en opvoeding van de kinderen.

Daarnaast zou zij gebruik kunnen maken van de opvangvoorzieningen voor kinderen, de diensten van Kind en Gezin, de school en het CLB en allerlei opvoedingsondersteunende en medische diensten en kinderopvang.

Tenslotte zou nergens uit het dossier blijken dat de aanwezigheid van verzoeker onontbeerlijk zou zijn voor het welbevinden van de kinderen en het risico op emotionele ontwrichting van de kinderen door de scheiding van verzoeker eerder beperkt zou zijn.

Dat de ondersteuning welke ouders kunnen krijgen van diverse instanties (welke overigens meestal een lange wachttijd hebben vooraleer zij in ondersteuning kunnen voorzien) echter geenszins kan gelijkgesteld worden met de liefde, aandacht en voortdurende aanwezigheid van een ouder die de dagdagelijks voor de kinderen zorgt.

De kinderen van verzoeker hebben een zeer sterke band met hun vader, die er sinds hun geboorte steeds voor de kinderen geweest is, zelfs wanneer hij niet fysiek aanwezig was en in de gevangenis verbleef. Ondanks hun fysieke afwezigheid, was verzoeker steeds aanwezig in hun leven en zorgde hij ervoor dat hij altijd een goede band had met zijn kinderen.

Dat het voor de kinderen dan ook hartverscheurend zou zijn indien hun vader opeens voor maar liefst 8 jaar (duur inreisverbod) naar Marokko zou terugkeren.

Het feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis niet lijfelijk aanwezig was bij zijn kinderen, doet overigens niets af aan het feit dat volgens het EHRM de band tussen een kind en zijn ouder ontstaat uit het feit van de geboorte zelf en deze band slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken zal kunnen worden beschouwd (EHRM, 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM, 21 december 2011, Sen/Nederland, §28).

De natuurlijke gezinsband tussen ouder en kind wordt niet beëindigd door het feit dat de ouders (echt)scheiden met als gevolg dat het kind niet langer samenleeft met één van zijn ouders (EHRM, 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59).

In casu hebben verzoeker en zijn partner nog steeds een relatie en wonen zij nog steeds samen, zodat verzoekers kinderen met hem samenwonen en zij een hechte en warme band hebben met hun vader.

Instanties en maatschappelijke assistenten, hun goede bedoelingen ten spijt, kunnen overigens nooit een vaderfiguur vervangen, die er permanent voor de kinderen is en die voor veiligheid en geborgenheid zorgt.

Dat verweerder bovendien nalaat te verduidelijken op welke onderzoeken/studies hij zich baseert om te stellen dat de persoonlijke aanwezigheid van de vader voor verzoekers kinderen gewoonweg niet nodig/onontbeerlijk zou zijn.

Bovendien heeft verweerder geen enkel contact opgenomen met de partner van verzoeker, noch werd psychologische deskundig advies gevraagd wat de verwijdering van verzoeker zou betekenen voor zijn partner/moeder van zijn kind, zodat de motivatie van verweerder nergens op gesteund is.

Ook de bewering dat verzoeker en zijn gezin zich zouden kunnen vestigen in Marokko, is een blote bewering van verweerder die nergens op gesteund is.

Dat de aanwezigheid van verzoeker dan een absolute noodzaak is in zijn gezin (om emotionele, psychologische en financiële redenen). Verzoeker staat mede in voor het gezinsinkomen en is hiertoe, ingevolge zijn aanvraag gezinshereniging, toegelaten en omzeilde geenszins de regeling omtrent de arbeids-of beroepskaart.

Overigens laat verweerder na rekening te houden met de jonge leeftijd van de kinderen die nog niet kan gebruik maken van de enig modern communicatiemiddel.

In het arrest van 22 juli 2021 nr. 258 555 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan gevolgd worden dat voor kinderen van een dergelijke jonge leeftijd "moderne communicatiemiddelen" zouden volstaan om gedurende een langdurig inreisverbod van hun vader hun gezinsleven met hem te bestendigen.

In een ander arrest dd. 7.10.2021 nr. 261 780 stelde de Raad nogmaals dat een gezinsleven niet kan onderhouden worden via diverse communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4, 5 en 3 jaar.

Dat verweerder met al deze gegevens geen rekening heeft gehouden en dan ook van foutieve veronderstellingen is uitgegaan en het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.1.7. Dat verweerder geen enkele rekening heeft gehouden met het belang van verzoekers kinderen en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (waarbij door de overheid alles in het werk dient te worden gesteld opdat een kind niet gescheiden wordt van zijn beide ouders, cf. art. 9).

Verzoeker heeft sedert zijn vrijlating steeds met zijn kinderen samengewoond.

Dat verweerder geenszins heeft gemotiveerd waarom het belang van de kinderen niet primeert en al evenmin voldoende gemotiveerd heeft waarom in casu geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kinderen, waarvan het HvJ in zijn arrest van 5 mei 2022 (C-451/19 en C-532/19) oordeelde dat er sowieso steeds sprake is van een afhankelijkheidsrelatie indien de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met beide ouders en wanneer de ouders het gezag over dit kind hebben en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks delen (wat in casu het geval is).

Verweerder is op de hoogte dat verzoeker met zijn partner en kinderen een hecht gezin vormt, zodat hij minstens diende te onderzoeken welke gevolgen de bestreden beslissing onrechtstreeks ook op hen heeft en inzonderheid op de minderjarige Belgische kinderen.

2.1.8. Bovendien dient verwezen te worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarin gesteld wordt dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die ouder is van een kind dat Unieburger is, het relevant is wie het gezag over heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (HvJ, 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15 en 8 mei 2018, K.A. e.a., C-82/16).

Meer in het bijzonder dient met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, te worden bepaald of deze ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding tussen hen bestaat.

In het kader van deze beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind, dat samenvalt met het recht van dit kind om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, zoals neergelegd in artikel 24, lid 3, van het Handvest (zie in die zin arresten van 1 juli 2010, Povse, C-211/10 PPU en 8 mei 2018, K.A. e.a., C-82/16, en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden (arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15 en 8 mei 2018, K.A. e.a. C-82/16).

Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a., C-82/16).

Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.

Ook in zijn arresten van 5 mei 2022 herhaalde het Hof van Justitie (nr. C-451/19 en C-532/19, XU en QP) dat wanneer de derdelands ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van het kind, een dergelijke afhankelijkheidsrelatie op weerlegbare wijze wordt vermoed.

Dat verzoeker samenwoont met zijn partner, moeder van zijn minderjarige Belgische kinderen en hij de wettelijke, affectieve en financiële lasten van de kinderen dagelijks met zijn partner deelt, zodat vermoed wordt dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn kinderen.

Dat verweerder geenszins op voldoende wijze de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind heeft weerlegd en zich louter beperkt heeft tot het stellen dat de moeder in staat is voor beide kinderen te zorgen, zich hiervoor kan laten bijstaan door allerhande diensten en jonge kinderen vnl. afhankelijk van zijn de moeder.

Dat een dergelijke motivering geenszins een voldoende weerlegging is van de afhankelijkheidsrelatie die in casu vermoed wordt te bestaan.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene motiveringsplicht.

2.1.9. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag,

nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).”

3.1.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.1.3. Beoordeling

3.1.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat hij tijdelijk van het recht tot binnenkomst is ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 8 jaar dat nog steeds geldig is, hij geen enkel stuk voorlegt waaruit kan blijken dat het kind in het bijzonder afhankelijk zou zijn van hem en uit niets blijkt dat de naleving van zijn verplichting om het Belgisch grondgebied en de Schengenzone te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken zijn Belgisch kinderen en/of de moeder van zijn kinderen ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van België te verlaten. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het zevende middelonderdeel voorhoudt dat niet voldoende wordt gemotiveerd “*waarom in casu geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kinderen*”. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker vlak na de geboorte van O. Y. nog herhaaldelijk werd veroordeeld en dus ook nadat hij vader was geworden zijn laakbaar gedrag niet bijstuurde, dat nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen niet over de nodige capaciteiten zou beschikken en niet de nodige bekwaamheid zou hebben om zelfstandig voor de kinderen te kunnen zorgen, dat niets verzoeker belet om een contactregeling

te treffen met de moeder van de kinderen (via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken) om verder contact met hen te houden en dat financiële engagements tegenover het kind ook vanuit het buitenland kunnen worden nagekomen, zodat *“(h)et nakomen van het inreisverbod (...) niet onevenredig (wordt) geacht tegenover het welzijn van de kinderen”*. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij meent dat geenszins wordt *“gemotiveerd waarom het belang van de kinderen niet primeert”*. Verzoeker maakt voor het overige niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middelonderdeel aan dat een inreisverbod *“pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft”* en dat het inreisverbod ten aanzien van hem geenszins in werking is getreden nu hij op 24 juni 2019 het Schengengrondgebied verlaten heeft, doch vrijwel onmiddellijk naar België is teruggekeerd.

De Raad ziet evenwel niet in – en verzoeker verduidelijkt niet – waarom een inreisverbod geen rechtsgevolgen zou sorteren nadat er gevolg is gegeven aan een terugkeerbeslissing wanneer hij onmiddellijk daarna zou zijn teruggekeerd. Hoe dan ook kan er in dit verband nog op worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in het arrest *Ouhrami* dat verzoeker aanhaalt (HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, *Ouhrami*) slechts uitspraak heeft gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokken vreemdeling het grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten, dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit dit arrest kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokken vreemdeling het Schengengrondgebied niet heeft verlaten. Zo overweegt het Hof van Justitie in voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt *“om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten”* en dat aan deze doelstelling *“afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”* (cf. RvS 3 april 2020, nr. 247.370). Ook uit het arrest *K.A.* van het Hof van Justitie (cf. HvJ 18 mei 2018, nr. C-82/16, *K.A.*, o.a. § 46 en § 57) blijkt duidelijk dat een inreisverbod bepaalde rechtsgevolgen heeft ook al heeft de vreemdeling die eraan is onderworpen het grondgebied van de Schengenlidstaten niet verlaten, zodat verwerende partij het bestaan van een inreisverbod wel degelijk bij haar besluitvorming kan betrekken.

Verzoeker houdt, gelet op voorgaande vaststellingen, onterecht voor dat de beslissing van 21 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft en deze beslissing niet in aanmerking kan worden genomen bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing.

3.1.3.2.2. In een tweede middelonderdeel werpt verzoeker op dat verwerende partij hem *“het recht op binnenkomst heeft toegestaan in de volle wetenschap dat er sprake was van een inreisverbod”* nu hij zonder problemen vanuit Zwitserland naar België kon terugkeren en meerdere malen een aanvraag tot gezinshereniging kon indienen. Hij meent dat er hierdoor *“sprake is van tegenstrijdige beslissingen, nl. de toestemming voor binnenkomst en aanvragen gezinshereniging tegenover de beslissing tot weigering van verblijf”*.

De Raad wijst erop dat nergens uit de stukken van het administratief dossier kan blijken dat aan verzoeker (formeel) een “*recht op binnenkomst*” werd toegestaan. Dit kan niet worden afgeleid uit de omstandigheid dat verzoeker (illegaal) het grondgebied heeft betreden en meerdere aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend. Het betoog dat er een “*toestemming voor binnenkomst*” zou zijn geweest en dat er sprake is van tegenstrijdige beslissingen, mist dan ook feitelijke grondslag.

3.1.3.2.3. In een derde middelonderdeel laat verzoeker gelden dat een inreisverbod op zichzelf nooit een weigeringsgrond kan vormen voor een aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat verwerende partij in de bestreden beslissing bijkomende voorwaarden oplegt nu de afwezigheid van een inreisverbod nergens in het hoofdstuk met betrekking tot de Unieburgers en de familieleden als voorwaarde wordt gesteld.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat ten aanzien van verzoeker op 21 september 2017 een inreisverbod werd afgeleverd van acht jaar. Verzoeker tekende tegen dit inreisverbod geen beroep aan, waardoor het definitief van kracht is. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker nog steeds onder de resterende termijn van het inreisverbod staat en dat verzoeker gevolg dient te geven aan het inreisverbod. De bestreden beslissing motiveert aldus dat om het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten, er geen inreisverbod mag gelden ten aanzien van verzoeker. Artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als “*de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt*”. Dit impliceert dat verzoeker tijdelijk het recht op binnenkomst en verblijf is ontzegd. In het arrest in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 “*K.A. tegen België*” oordeelde het Hof van Justitie bovendien dat de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven zich “*niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden*”. De omstandigheid dat in deze voorwaarde niet wordt voorzien door artikel 40ter of artikel 43 van de Vreemdelingenwet doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat in de bestreden beslissing bijkomende voorwaarden worden opgelegd door te vereisen dat ten aanzien van hem geen inreisverbod mag gelden. De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker de schending van deze bepaling *in casu* niet dienstig aanvoert.

3.1.3.2.4. In een vierde middelonderdeel stelt verzoeker dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd in het licht van het Unierecht en in een vijfde middelonderdeel stelt hij, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat verwerende partij “*aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden*”.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat verwerende partij geenszins heeft geweigerd om zijn verblijfsaanvraag van 19 december 2023 in aanmerking te nemen op de enkele grond dat hem een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd betekend. Verwerende partij heeft, met verwijzing naar het arrest K.A., immers ook onderzocht of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische kind die van die aard is dat moet worden besloten dat het niet toekennen van een verblijfstitel aan verzoeker tot gevolg zou hebben dat ook het Belgische kind het grondgebied van de Unie zou dienen te verlaten. Zij heeft tevens, zoals reeds aangegeven, duidelijk uiteengezet op grond van welke feitelijke vaststellingen en argumentatie zij tot het besluit kwam dat er geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Met het theoretische betoog in het vijfde middelonderdeel over een aantal richtsnoeren die verwerende partij, ingevolge het arrest K.A., in aanmerking dient te nemen om te kunnen besluiten tot het al dan niet bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, toont verzoeker op zich niet aan dat geen deugdelijk onderzoek zou zijn gevoerd, noch dat ingevolge een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze werd geconcludeerd dat het niet inwilligen van de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 19 december 2023 niet tot gevolg heeft dat Y.O. het grondgebied van de Unie zal dienen te verlaten.

3.1.3.2.5. In een zesde middelonderdeel zet verzoeker nog nader uiteen dat de ondersteuning die ouders kunnen krijgen van diverse instanties geenszins kan gelijkgesteld worden met de liefde, aandacht en voortdurende aanwezigheid van een ouder die dagdagelijks voor de kinderen zorgt, dat hij een sterke band

heeft met zijn kinderen, dat het voor de kinderen *“hartverscheurend zou zijn indien hun vader opeens voor maar liefst 8 jaar (duur inreisverbod) naar Marokko zou terugkeren”*, dat hij en zijn partner nog steeds een relatie hebben en samenwonen en dat zijn aanwezigheid een absolute noodzaak is in het gezin. In een achtste middelonderdeel laat hij nog gelden dat (i) de omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen en daartoe bereid is op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd en dat (ii) *“wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze (kan) worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind (...) als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven”*.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat het Hof van Justitie besloot dat er in bepaalde gevallen kan worden uitgegaan van een weerlegbaar vermoeden dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen een ouder en een minderjarig kind niet impliceert dat verwerende partij de individuele situatie van verzoeker niet vermag te onderzoeken en, op grond van de door haar gedane vaststellingen, niet kan besluiten dat dit vermoeden *in casu* toch niet kan spelen en er niet kan worden besloten dat er een afhankelijkheidsrelatie is die verzoekers minderjarige Belgische kind(eren) zou nopen het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan verzoeker geen verblijfstitel wordt toegestaan. De Raad benadrukt in dit verband dat verwerende partij op goede gronden vaststelde dat (i) verzoeker geen enkel stuk heeft voorgelegd *“waaruit kan blijken dat het kind in het bijzonder afhankelijk zou zijn van hem”*, terwijl het al de zoveelste aanvraag is die om dezelfde reden – dat hij geen toegang heeft tot het Schengen grondgebied en niet aantoonde dat het kind dusdanig afhankelijk is van hem dat een afgeleid verblijfsrecht dient te worden toegestaan – wordt geweigerd, waarbij wordt verwezen naar het arrest met nr. 296 802 van 9 november 2023 van de Raad, dat (ii) verzoeker vlak na de geboorte van O. Y. nog herhaaldelijk werd veroordeeld en dus ook nadat hij vader was geworden zijn laakbaar gedrag niet bijstuurde, dat (iii) nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen niet over de nodige capaciteiten zou beschikken en niet de nodige bekwaamheid zou hebben om zelfstandig voor de kinderen te kunnen zorgen, dat (iv) niets verzoeker belet om een contactregeling te treffen met de moeder van de kinderen (via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken) om verder contact met hen te houden en dat (v) financiële engagementen tegenover het kind ook vanuit het buitenland kunnen worden nagekomen. Deze overwegingen, die in de bestreden beslissing genoegzaam worden toegelicht, laten toe te begrijpen waarom verwerende partij meent dat de affectieve relatie van verzoeker en zijn kind(eren) – die nergens in vraag wordt gesteld – niet teloor hoeft te gaan.

Verzoekers betoog in het zesde middelonderdeel dat zijn kinderen, gezien hun jonge leeftijd, geen gebruik kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen gaat, naast het feit dat kinderen tegenwoordig reeds op zeer jonge leeftijd ervaringen hebben met dergelijke communicatiemiddelen en dat deze middelen verzoeker in ieder geval mee toelaten de situatie van zijn kinderen op te volgen, voorbij aan het gegeven dat verwerende partij ook heeft verwezen naar de mogelijkheid van occasionele bezoeken in het buitenland. Vele ouders leven tegenwoordig, om allerlei redenen, niet permanent samen en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de kinderen van verzoeker zich niet kunnen hechten aan hun vader of dat de affectieve banden tussen deze gezinsleden zouden tenietgaan omdat deze kinderen, tijdelijk, niet met deze ouder kunnen samenleven in België. Verzoeker toont met zijn bewering dat zijn aanwezigheid *“een absolute noodzaak is in zijn gezin (om emotionele, psychologische en financiële redenen)”* het tegendeel niet aan. Ook het gegeven dat verzoeker mede instaat voor het gezinsinkomen impliceert niet dat hij niet middels een tewerkstelling in het buitenland in zijn levensonderhoud kan voorzien en financiële middelen ter beschikking kan stellen van zijn partner en kind(eren) in België die eventueel kunnen worden aangewend om hem occasioneel te bezoeken in het buitenland.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet op grond van welke feitelijke vaststellingen verwerende partij tot het besluit kwam dat er in voorliggende zaak geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die toelaat te oordelen tot het bestaan van een afgeleid verblijfsrecht voor de vader van een minderjarig Belgisch kind. Verzoeker kan, bij gebrek aan enige reglementaire basis daarvoor, niet worden gevolgd waar hij in het zesde middelonderdeel lijkt te willen stellen dat verwerende partij haar standpunten had moeten onderbouwen met (theoretische) studies of onderzoeken met betrekking tot de relatie tussen een vader en een kind of contact had moeten opnemen met zijn partner.

Waar verzoeker in het zesde middelonderdeel nog verwijst naar het arrest met nr. 258 555 van 22 juli 2021 en het arrest met nr. 261 780 van 7 oktober 2021 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker

niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

3.1.3.2.6. Een schending van de artikelen 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikelen 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. Het tweede middel

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"2.2.1. Dat, ten gevolge van de aan verzoeker betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn Belgische levenspartner en hun minderjarig kinderen wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het gezinsleven van verzoeker en zijn Belgische minderjarige kinderen en partner, welke effectief bij verzoeker wonen en waarmee verzoeker een hecht gezin vormt.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn Belgische partner en kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Immers, verzoeker is de vader van Belgische minderjarige kinderen, die ook effectief bij hem verblijven en voor wie hij dag in dag uit zorgt. Indien geen verblijf aan verzoeker wordt toegekend, heeft dit uiteraard ook repercussies op de socio-economische situatie van zijn Belgische kinderen, doch tevens op zijn Belgische partner.

Het is immers geenszins in het belang van de kinderen van verzoeker dat hun vader in een illegale en precaire situatie verblijft. In deze situatie kan verzoeker immers onmogelijk de primaire behoeften van zijn kinderen verzekeren.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoekers situatie, met zijn familiale situatie, alsook het feit dat verzoeker deel uitmaakt van een Belgisch gezin en meer bepaald Belgische minderjarige kinderen heeft.

In de bestreden beslissing worden de belangen van verzoeker en zijn kinderen geenszins afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt nochtans dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.2. Dat er geen twijfel kan bestaan omtrent het feit dat er in casu sprake is van het bestaan van een gezins- en privéleven, zowel op dit ogenblik, als op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 8 EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Aangezien verzoeker vader is van een Belgisch minderjarige kind en hij sinds de geboorte voor zijn kind zorgt, is er zonder twijfel sprake van een hechte relatie en sprake van een gezinsleven.

Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM moet dan ook worden aangenomen.

2.2.3. Daarnaast werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

3.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling, die overigens betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, daar waar het voorwerp van huidig beroep een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betreft, geschonden acht.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

Voor wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, kan worden verwezen naar wat daarover bij de bespreking van het eerste middel, onder punt 3.1.3.1., wordt uiteengezet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat het volgende bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen heeft verzoeker een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van zijn Belgisch kind. Voor zover een beschermingswaardig privé- of gezinsleven moet worden aangenomen, benadrukt de Raad dat verzoeker nooit een niet-preciaire verblijfstitel heeft gehad in België, zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is, maar eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat deze zijn privé- of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Allereerst merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker niet met zijn gezinsleden in België kan verblijven niet het rechtstreekse gevolg is van de bestreden beslissing, doch wel van het feit dat hij is onderworpen aan een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar. Verzoeker heeft nagelaten tegen deze beslissing een beroep in te stellen, zodat ze definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*). Aangezien verzoeker geen gevestigde vreemdeling is, kan hij ook niet dienstig verwijzen naar standpunten die voortvloeien uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die betrekking heeft op in een land gevestigde vreemdelingen (cf. EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 105; EHRM 30 juni 2015, *A.S./Zwitserland*, § 46).

De Raad merkt verder op dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke

omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten (cf. EHRM 17 januari 2014, *Paposhvili/België*; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*). De Raad stelt vast dat, zoals ook wordt toegelicht in de bestreden beslissing, verzoeker reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar toen zijn eerste kind werd geboren in mei 2021. Bijgevolg wist verzoeker, of diende hij, vanaf het begin, te weten dat de voortzetting van een gezinsleven dat hij in België begon niet was gegarandeerd. Het komt daarom aan verzoeker toe om aan te tonen dat er in zijn geval sprake is van de vereiste uitzonderlijke omstandigheden, wil hij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken. Verzoeker blijft op dit punt evenwel in gebreke. Het enkele feit dat hij met zijn partner en twee gemeenschappelijke kinderen nog steeds een gezin vormt in het Rijk laat op zich niet toe te besluiten dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden bestaan (cf. EHRM 30 juni 2015, *A.S./ Zwitserland*, § 44). De Raad stelt vast dat niet blijkt dat verzoekers kinderen bijzondere noden hebben of dat hun moeder niet bij machte zou zijn om hen de nodige zorgen en steun te bieden in het geval deze kinderen bij haar alleen in België zouden dienen te verblijven. In de bestreden beslissing werd er terecht op gewezen dat *“de voornaamste zorgdrager voor het kind en steun en toeverlaat (...) de moeder van het kind (blijkt) te zijn, gezien zij diegene was die steeds de werkelijke affectieve en financiële last droeg van het kind wanneer betrokkene in de gevangenis verbleef”*. Door in het middel voorts louter te stellen dat indien hem geen verblijf wordt toegekend, dit ook repercussies heeft op de socio-economische situatie van zijn Belgische kinderen, doch tevens op zijn Belgische partner, toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat *“financiële engagements tegenover het kind ook vanuit het buitenland (kunnen) worden nagekomen”*. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij geen financiële bijstand kan bieden vanuit het buitenland. Bovendien zijn er geen indicaties om aan te nemen dat zijn gezinsleden, indien nodig, niet zouden kunnen terugvallen op het Belgische sociaal-zekerheidssysteem.

Voorts wordt in de bestreden beslissing overwogen dat niets verzoeker belet *“om een contactregeling te treffen met de moeder van de kinderen (via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken) om verder contact met hen te houden”*. Verzoeker toont niet aan dat dit onjuist is en maakt dan ook niet aannemelijk dat de banden tussen hem en zijn kinderen zouden teloorgaan wanneer zij in verschillende landen verblijven. Er wordt tevens overwogen dat verzoekers aanwezigheid *“niet vereist (is) om emotionele, psychologische of pedagogische redenen, noch om praktische redenen”*. Verwerende partij erkent daarbij dat dit niet de ideale situatie is voor de kinderen, noch voor verzoeker of de moeder van de kinderen, doch wijst erop dat vele ouders om allerlei redenen niet permanent samenleven en dat *“het (...) niet (is) omdat kinderen niet in de mogelijkheid zijn om samen te wonen met beide ouders dat ze zich niet verder zou kunnen hechten aan de afwezig ouder, in casu de vader, of dat de affectieve banden tussen vader en kind zouden teniet gedaan worden doordat ze niet kunnen samenwonen”*. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze argumentatie niet correct zou zijn. Er wordt in de bestreden beslissing ook aangegeven dat *“de verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten”* in hoofde van verzoeker *“slechts een tijdelijke maatregel”* betreft die niet tot gevolg heeft dat het verzoeker *“definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kinderen in België te ontwikkelen”*, maar slechts tot gevolg heeft dat verzoeker *“voor de duur van het inreisverbod, het Belgisch grondgebied dient te verlaten”* en dat eens verzoeker *“zijn verantwoordelijkheid jegens de Belgische autoriteiten heeft nageleefd”*, niets hem belet *“een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van zijn kinderen op te starten en om de mogelijkheden te scheppen om zijn vaderschapsrol in een dichtere nabijheid van zijn kinderen te kunnen verderzetten”*. De Raad wijst er nog op dat het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar mede het gevolg is van het feit dat hij zich schuldig maakte aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd genomen ter bescherming van de belangen van de in het Rijk verblijvende burgers. Het feit dat verzoeker besloot om een rechtsgeldig genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod naast zich neer te leggen heeft niet tot gevolg dat verwerende partij niet langer naar het bestaan van deze beslissing zou mogen verwijzen en zou verplicht zijn om steeds de elementen die hem ertoe brachten deze beslissing te nemen opnieuw te onderzoeken. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker ook vlak na de geboorte van O. Y. nog herhaaldelijk werd veroordeeld en dus ook nadat hij vader was geworden zijn laakbaar gedrag niet bijstuurde.

Verzoeker, die wist dat hij niet in België vermocht te verblijven, bewijst ook niet dat enig aspect van zijn privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, door verwerende partij over het hoofd werd gezien.

Rekening houdend met de beoordelingsmarge die Staten in immigratieaangelegenheden hebben, kan *in casu* niet worden geoordeeld dat verwerende partij kennelijk onredelijk of disproportioneel optrad door geen voorrang te geven aan het belang van verzoeker om een gezinsleven in België verder te zetten en om daarentegen voorrang te geven aan het openbare orde belang, dat vereist dat een eerder genomen beslissing inzake de toegang en het verblijf wordt gerespecteerd.

Er kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat er op verwerende partij enige uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.3.6. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN